

יום ד', כ"ג בכסלו תשס"א (20 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"ג בכסלו**, לפני 652 שנה, בשנת 5509(1348) "**הודו**" (כביכול) **היהודים בהרעלת הבארות באירופה**. הודאה זו האיצה את התפשטותן של פרעות ורציחות המוניות של יהודים בכל ארצות אירופה, מספרד ועד פולין, בעת שהתחוללה שם מגפת ה"מוות השחורה" (דֶּבֶר), שהפילה מיליוני חללים בשנים 1347-1351. ראוי גם לציין כי האפיפיור דאז, קלמנס ה-6, קרא נגד "הנבזות – שנוצרים אחדים(!) הוסתו ע"י השטן למצוא את סיבת המגפה, שנגף אלוקים את עם הנוצרים בעוונותיו, במעשי הרעלה מצד היהודים." (אגב, מחולל המגפה היה חיידק המועבר מחולדות ע"י עקיצת פרעושים. הדֶּבֶר הגיע לאירופה באמצעות חולדות שהשתכנו באוניות סוחר בדרכן מאסיה.)
[ואלה תולדות...2000]

מאוחר יותר, בשנת תרס"ז(1906-5667), בוועידת ציוני רוסיה בהלסינגפורס(=הלסינקי), **גובשה היום תורת "הציונות הסינתטית"** - שילוב של דיפלומטיה בינלאומית, התיישבות בארץ וטיפול לאומיות ותרבות יהודית בגולה. גישה זו היתה לגירסה הציונית הדומיננטית בימי מנהיגות חיים וייצמן.
עיקריה של התכנית: עליה והתיישבות שיטתית בארץ אינן מותנות בהכרה בינלאומית על זכויות היהודים לארץ-ישראל; הצורך ב"עבודת הווה" בגולה; והצורך ב"כיבוש הקהילות" ובמאבק למען זכויות אזרח ומתן ייצוג פרלמנטרי ליהודים.
רקע לתכנית זו: הקמתה שך התנועה הציונית העניקה לזיקה לארץ-ישראל מסגרת כללית מלכדת חדשה ורבת תנופה. הרצל הפך את 'שאלת היהודים' לשאלה בינלאומית פומבית. אך כשלון 'הדיפלומטיה ההרצליאנית' ו'קיר הברזל' שבה נתקלה בקושטא הולידו תהיות וספקות, ונסיון להטות – לפחות כמוצא ארעי – את הציונות לכיוון טריטוריאליסטי במזרח אפריקה ('תכנית אוגנדה') או לפתרון סמלי בגבולות ארץ-ישראל ('תכנית אל-עריש'). בשנים 1905-1908 עוצבה האוריינטציה הכפולה של הציונות: מחד גיסא "עבודת ההווה", כלומר הכשרת העולים-בפוטנציאל במזרח-אירופה, ובעיקר ברוסיה, לעליה; ומאידך גיסא "העבודה המעשית" בארץ-ישראל. [ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

לקראת חנוכה (מחר בערב)...מ"**מגילת אנטיוכוס**" (הסיום!):
על כן, קיימו בני חשמונאי קיום, וחזקו איסור, ובני ישראל עמהם כאחד, לעשות שמונת הימים האלה ימי משתה ושמחה כימי מועדים הכתובים בתורה, ולהדליק בהם נרות להודיע אשר עשה להם אלוקי השמים ניצוחים. ובהם אין לספוד ולא לגזור צום, זולתי אשר יהיה עליו נדר ישלמנו; אך חשמונאי ובניו ואחיהם לא גזרו בהם לבטל מלאכה ועבודה. ומן העת ההיא לא היה שם למלכות יוון.

ויקבלו המלכות בני חשמונאי, הם ובניהם ובני בניהם, מהעת הזאת עד חורבן בית האלוקים, מאתיים ושש שנים. על-כן שומרים בני ישראל הימים האלה בכל גלותם, ויקראו להם ימי משתה ושמחה, מחמישה ועשרים לחודש כסלו שמונה ימים. והימים האלה קיימו וקבלו עליהם ועל בני בניהם עד עולם הכהנים והלויים והחכמים אשר היו בבית המקדש, ולא יסורו מזרעם עד עולם.

"...ולאהוב את ארצו":

ירושלים {המשך} – **בתקופת ההתנחלות** לא עלה בידי יהושע לכבוש את העיר, והיא נשארה כטריז המפריד בין שבטי המרכז והצפון ובין שבטי הדרום. {ההמשך יבוא} [כל מקום ואתר]

יום נעים (עם תפילת "יתן טל ומטר לברכה")!